

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้ผู้วิจัยมุ่งจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว กับสัมฤทธิผลทางการเรียน และเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว ผลการวิจัยได้แยกอภิปรายตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ดังนี้

ก. สมมุติฐานข้อที่ 1 บุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน

จากการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า บุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน ($\chi^2_{(df=1)}=11.11, p < .01$) ซึ่งจากคำนวณหาความสัมพันธ์ปรากฏว่ามีระดับความสัมพันธ์ (r_c) = .26 และจากผลการวิจัยในครั้งนี้สนับสนุนสมมุติฐานของการวิจัยที่ว่า "บุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน" อันเป็นการสนับสนุนทฤษฎีลักษณะบุคลิกภาพของไอเซนค ซึ่งไอเซนค (Eysenck, 1957) มีความเชื่อว่าบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน¹ และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซาแวง²

¹Eysenck, Cited by Naylor, in "Personality and Educational Achievement," p. 70, 135, 139, 151.

²Savage, "Personality and Academic Performance," p. 251-253.

(Savage, 1962) ชายท์¹ (Child, 1964) ไคลน์² (Kline, 1966) ซาแวง³ (Savage, 1966) และริคคิง⁴ (Ridding, 1966) ซึ่งพบว่า บุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แสดงว่าลักษณะบุคลิกภาพเมื่อแบ่ง เป็นแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวของกันกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนซึ่งแบ่ง เป็นกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ

ข. สมมุติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว

ผลจากการวิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว (ตามตารางที่ 5 หน้า 33) ปรากฏว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

¹Child, "The Relationships between Introversion - Extraversion, Neuroticism and Performance in School Examination," p. 187-195.

²Kline, "Extraversion, Neuroticism And Academic Performance Among Ghanaian University Students," pp.92-93.

³Savage, "Personality Factors And Academic Attainment In Junior School Children," pp.91-94.

⁴Ridding, "An Investigation of Personality Measures Associated With Over and Under Achievement in English and Arithmetic," pp.397-398.

ที่เสนอไว้ว่า "นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว" ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ วันเพ็ญ อายุการ¹ (2510) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่เก็บตัวและแสดงตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจเนื่องมาจากความแตกต่างของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดลักษณะบุคลิกภาพ มีผลให้ผลการวิจัยแตกต่างกัน กล่าวคือ วันเพ็ญ อายุการ ได้ใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพที่สร้างขึ้นเองโดยดัดแปลงมาจากแบบทดสอบ M.M.P.I. (The Minnesota Multiphasis Personality) วัดลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบ M.P.I. (The Maudsley Personality Inventory) วัดลักษณะบุคลิกภาพ

ในการศึกษาความแตกต่างของสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในกลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว ผู้วิจัยพบว่า เมื่อพิจารณาคำขวัญและคติของคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มเก็บตัวและกลุ่มแสดงตัว ตามตารางที่ 4 (หน้า 32) ประกอบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในตารางที่ 5 (หน้า 33) ปรากฏว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของบรอดแมน² (Broadbent, 1958) ลินน์³ (Lynn, 1959) ลินน์และกอร์ดอน⁴ (Lynn and Gordon, 1961) และซาแวงจ⁵ (Savage, 1962)

¹วันเพ็ญ อายุการ, เรื่องเดิม.

²Broadbent, "Perception and Communication," p. 214.

³Lynn, "Two Personality Characteristics Related to Academic Achievement," pp. 213 - 216.

⁴Lynn, and Gordon, "The Relationship of Neuroticism and Extraversion to Intelligence and Academic Performance," pp.192-203.

⁵Savage, "Personality and Academic Performance," pp.251-253.

ซึ่งพบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการวิจัยเหล่านี้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการเรียนต่ำกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ การวิจัยของบรอดเบนท์ (1958) ลินน์ (1959) ลินน์และกอร์คอน (1961) และซาแวง (1962) ศึกษาเกี่ยวกับตัวอย่างที่ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนการวิจัยครั้งนี้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นจึงทำให้ได้ผลการวิจัยต่างกัน

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยในครั้งนี้ออกคล่องกับผลการวิจัยของซาแวง¹ (Savage, 1966) รัชตัน² (Rushton, 1966) ไอเซนคและคูกสัน³ (Eysenck and Cookson, 1969) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เนื่องจากคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นคะแนนจากการเรียนตลอดปีของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วยหลายวิชาด้วยกัน ได้แก่ ศิลปะ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พลศึกษา สุขศึกษา กิจกรรมพิเศษ เป็นต้น วิชาส่วนใหญ่เป็นวิชาที่นักเรียนต้องปฏิบัติ และต้องกล้าแสดงออก เช่น ในวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ นักเรียนต้องฝึกพูดและอ่านในห้องเรียน ในวิชาวิทยาศาสตร์นักเรียนต้องฝึกปฏิบัติและทดลองเป็นกลุ่ม และต้องกล้าแสดงออกในวิชาพลศึกษา ชีวเรื่อง คนตรี และกิจกรรมพิเศษ ฯลฯ ลักษณะของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวจะกล้าแสดงออก และชอบทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม จึงเรียนวิชาเหล่านี้ได้ดีกว่าพวกเก็บตัว ทำให้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีผลรวมของคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

¹ Savage, "Personality Factors and Academic Attainment in Junior School Children," pp. 91 - 94.

² Rushton, "The Relationship Between Personality Characteristics and School Success in Eleven-Year-Old," pp. 178-183.

³ Eysenck and Cookson, "Personality in Primary School Children," pp. 109 - 130.

* } นอกจากนี้ นักจิตวิทยาหลายคนพบว่า แต่ละคนจะทำงานยากไ้ง่ายขึ้น
 ตามปฏิบัติร่วมกับคนอื่น ๆ เพราะกลุ่มช่วยทำให้ง่ายขึ้น (Social Facilitation)
 ตัวอย่าง เช่น การศึกษาของมุนสเตอร์เบิร์ก¹ (Munsterberg, 1914)
 พบว่าเมื่อเขาได้แสดงบัตร 2 ใบ ซึ่งประกอบด้วยตัวเลขจำนวนมาก แล้วถาม
 แต่ละคนให้ช่วยตัดสินใจว่าบัตรไหนรวมเลขแล้วมีจำนวนมากกว่า ปรากฏว่า การ
 ตัดสินของแต่ละคนที่คิดเป็นกลุ่ม จะถูกต้องมากกว่าการตัดสินใจโดยคิดเพียงลำพัง
 และคล้ายกับการศึกษาของเจเนเนส² (Jenness, 1932) ได้ศึกษาความสามารถ
 ในการเดาจำนวนเมล็ดถั่ว ซึ่งบรรจุในกระปุก พบว่าเมื่อให้โอกาสแต่ละคนได้
 อภิปรายถึงการคาดคะเนของเขาซึ่งกันและกันแล้ว การตอบจะถูกต้องมากขึ้น
 จึงพอสรุปได้ว่า การทำงานเป็นกลุ่มจะช่วยให้แต่ละคนตอบถูกมากขึ้น ซึ่งลักษณะ
 ของนักเรียนที่แสดงตัวจะชอบเรียนและทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม ส่วนนักเรียนที่เก็บ
 ตัวจะชอบเรียนและทำงานตามลำพังชอบอ่านหนังสือและคิดด้วยตัวเองมากกว่าจะ
 ไปปรึกษากับเพื่อน ๆ ดังนั้นลักษณะวิธีการเรียนของผู้มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว
 จึงทำให้มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง

¹ Munsterberg, cited by John W.M.C. David and Herbert Harari, in Psychology and Social Behavior, New York : Harper & Row Publishers, 1974, p. 308.

² Jenness, cited by John W.M.C. David and Herbert Harari, in Psychology and Social Behavior, New York : Harper & Row Publishers, New York , 1974, p. 308.

ค. สมมุติฐานข้อที่ 3 (นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว)

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่แตกต่างกันกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (คงแสดงไว้ในตารางที่ 6 หน้า 34) เป็นการปฏิเสธสมมุติฐานข้อที่ 3

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า พฤติกรรมของนักเรียนชายและหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีลักษณะคล้ายกัน กล่าวคือ จะมีลักษณะที่อาย เก็บตัว ไม่กล้าสังคม ชอบทำงานตามลำพัง พฤติกรรมทางการเรียนจึงไม่ต่างกันด้วย เช่น ไม่ชอบทำงานกลุ่ม ไม่กล้าออกมารายงานหน้าชั้น ชอบเรียนหนังสือด้วยวิธีอ่านและท่องจำ เป็นต้น มีผลให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชายและหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวไม่แตกต่างกัน

ง. สมมุติฐานข้อที่ 4 (นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว)

ในการศึกษารั้งนี้ พบว่า นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อันเป็นการยอมรับสมมุติฐานข้อที่ 4 ที่ได้เสนอไว้ และตรงกับผลการวิจัยของ เอนวิสเฟิล และคันนิงแฮม¹ (Entwistle and Cunningham, 1968) และผลการวิจัยของไอเซนคและคูกสัน² (Eysenck

¹Entwistle and Cunningham, "Neuroticism and School Attainment-a linear Relationship?" pp. 123 - 132.

²Eysenck and Cookson, "Personality In Primary School Children," p. 109 - 130.

Cookson, 1969) ซึ่งพบว่านักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมี
 สัมฤทธิผลทางการเรียนแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบใส่กิ้งกัก

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า เหตุที่สัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียน
 ชายแสดงตัวและนักเรียนหญิงแสดงตัวแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนหญิงแสดงตัว
 มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชายแสดงตัว (ดังแสดงไว้ในตารางที่
 6 หน้า 34) อาจเป็นเพราะพฤติกรรมทางด้านการแสดงตัวของนักเรียนชายและ
 หญิงต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนหญิงแสดงตัวใช้ลักษณะการแสดงตัวให้เป็นประโยชน์
 ทางด้านการเรียน เช่นกิจกรรมทางการเรียน กล่าวแสดงออกในด้านการรายงาน
 หน้าชั้น ชักถาม อภิปราย มีความเชื่อมั่นในตนเอง การสังคมก็สามารถ
 ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเพื่อร่วมกันปรึกษา และช่วยกันแก้ปัญหาทางการเรียนกับ
 เพื่อน ๆ ได้ ในขณะที่นักเรียนชายแสดงตัวนั้นมีพฤติกรรมการแสดงตัวไปในทางที่
 ไม่เป็นประโยชน์แก่การเรียน กล่าวคือ มีโอกาสเที่ยวนอกบ้านได้มากกว่าหญิง
 อาจมีผลให้สัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชายแสดงตัวต่ำกว่าสัมฤทธิผล
 ทางการเรียนของนักเรียนหญิงแสดงตัว

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย